

RUTH RENDELL

HET BUURMEISJE

LITERAIRE THRILLER

Een lugubere vondst leidt naar een decennia-oude misdaad. Een groep vrienden, die als jonge kinderen samen speelden, begint aan het verleden te twijfelen...

Over het boek

In de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog werd onder de groene weilanden van Loughton in Essex een netwerk van tunnels gegraven. Een groep kinderen ontdekt die en maakt er hun geheime speelplek van. Zeventig jaar later is het een andere wereld. Ontwikkelaars hebben het groene landschap voorgoed veranderd. Vrienden uit het verleden zijn getrouwd, gestorven, verhuisd of verdwenen. Bij de bouw van een nieuw huis wordt een vreselijke ontdekking gedaan, een geheim dat tientallen jaren geleden begraven is. Een overbelaste politie-inspecteur, die zijn handen meer dan vol heeft aan misdaden in het heden, moet nu een mogelijke moordzaak gaan onderzoeken...

‘Rendell is altijd op haar best wanneer ze de lezers uit hun comfortzone weet te duwen met haar standalone psychologische thrillers... *Het buurmeisje* is vintage Rendell en een perfecte kroon op haar 50-jarig schrijverschap.’ – *The Times*

Over de auteur

Ruth Rendell (1930-2015) schreef haar eerste boek in 1964. Wereldwijd werd ze beschouwd als de ‘koningin van de misdaadliteratuur’. Onder het pseudoniem Barbara Vine schreef ze vooral psychologische thrillers. Naast haar schrijfcarrière had Rendell ook een politieke functie: sinds 1997 had ze de titel barones, en een zetel in het Britse Hogerhuis.

Van dezelfde auteur

Het stille huis
De dief
Dubbellevens
Het stenen oordeel
Huiswerk voor een speurder
Zielsverduistering
Vermist
Geen nacht is te lang
Praten met vreemde mannen
Een tweede huid
Uit de sleur
Het tweede levenslicht
De krokodilvogel
De fruitplukker
De verrassing
De eerlijke vinder
Goede burens
De grafkelder
Het genootschap
Heb uw naaste lief
De kindmoeder

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Ruth Rendell

Het buurmeisje

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Girl Next Door

© 2014 by Kingsmarkham Enterprises Ltd

Vertaling

Marieke Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagbeeld

© Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0619 0

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Michael Redington, met liefde

1

Hij was een knappe man. ‘Een knappe jongen’ noemde zijn moeder hem, want ze begon zijn uiterlijk al te prijzen toen hij vijf was. Daarvóór kreeg hij de complimentjes die kinderen onvermijdelijk krijgen: ‘Mooie baby’ en ‘Is hij niet schattig?’ Zijn vader was er nooit. Hij ging van school toen hij veertien was – dat kon toen nog – en ging werken in een groentekwekerij, een abattoir en uiteindelijk een cosmeticafabriek. De dochter van de baas werd verliefd op hem. Hij was inmiddels twintig, dus trouwden ze. Anita’s vader zei dat hij haar het geld zou onthouden dat haar oma haar had nagelaten, maar toen puntje bij paaltje kwam, was hij daar te teerhartig voor. Het was geen grote som, maar het was genoeg om een huis te kopen op The Hill in Loughton, negentien kilometer van Londen maar toch bijna op het platteland. Woody, zoals zijn moeder en zijn vrouw hem noemden, en zoals iemand op school hem als eerste had genoemd, had een hekel aan werken en besloot nooit meer iets te doen zolang hij leefde. Er was genoeg geld om van te leven, maar of het genoeg was voor de rest van zijn leven wist hij niet. Hij was pas drieëntwintig.

In die dagen moest je wel trouwen. Er zat niets anders op. Samenwonen stond bijna gelijk aan een misdrijf. Een aantal jaren waren ze best gelukkig. Zijn moeder overleed en hij erfde haar huis, plus een beetje geld. Vervolgens overleed haar vader. In de jaren dertig van de vorige eeuw overleden mensen op veel jongere leeftijd. Zij was enig kind, dus was het haar beurt om een nalatenschap van haar ouders te erven, en deze keer was het veel meer dan wat Woody had gekregen. Omdat hij niet werkte, was Woody altijd thuis. Hij vond dat hij het aan zichzelf verplicht was om zijn vrouw scherp in het oog te houden. Ze ging altijd maar naar Londen om kleren te kopen, ging altijd naar de kapper, ging weekendjes weg, zei ze, met meisjes met wie ze op school had gezeten en die nu getrouwd waren. Hij werd niet uitgenodigd.

Er kwam een vrouw in huis om schoon te maken. Woody vond dat zijn vrouw dat ook wel had kunnen doen en dat zei hij ook, maar hij kon het niet tegenhouden. Zij betaalde. Ze zorgde zelfs niet voor het kind, lette er eigenlijk nauwelijks op voor zover hij kon zien. Hij had ergens gelezen dat er ooit, zestig of zeventig jaar geleden, een staatswet was aangenomen die zei dat getrouwde vrouwen het geld dat van hen was, mochten houden. Voor die tijd waren ze verplicht het aan hun echtgenoten te geven. Hij haatte die wet. Wat moest het leven perfect zijn geweest toen de mannen nog al het geld kregen.

Toen de oorlog uitbrak, was hij dertig. Het afgrijselijke vooruitzicht doemde op dat hij opgeroepen zou kunnen worden. Maar hij had geluk. Hij zei tegen de dokter dat hij wilde weten of hij helemaal fit was zodat hij zich kon aanmelden. De marine had zijn voorkeur. Hij voelde zich goed, altijd, er was niets mis met hem – helaas. Maar de dokter vond hartgeruis, het gevolg, zei hij, van de longontsteking die hij als kind had gehad. Woody herinnerde zich die longontsteking, al herinnerde hij zich vooral zijn moeders angst en bezorgdheid. Maar hij was dolblij, te dankbaar om lang bij zijn hart stil te staan. Hij voerde een toneelstukje op voor de dokter dat hij het zo jammer vond en zei met spijt in zijn stem dat hij zich prima voelde en dat hij ongetwijfeld de honderd jaar zou halen.

Veel van de vrienden van zijn vrouw waren altijd bij hen thuis. Een van hen was in uniform. Hij was niet zo knap als Woody, maar het uniform had ongetwijfeld een grote aantrekkingskracht. Een andere jongeman die in de buurt logeerde, zette vaak thee in Woody's keuken of dronk vaak thee in Woody's woonkamer met Woody's vrouw. Qua uiterlijk stelde hij niet veel voor.

'Jij beoordeelt iedereen op zijn uiterlijk,' zei zijn vrouw. 'Dat is het enige wat telt voor jou.'

'Ik heb jou op dat van jou beoordeeld. Verder was er toch niets om je op te beoordelen?'

Als zijn vrouw hem ontrouw wilde zijn, kon ze nergens heen. Maar de liefde of wat het ook is, vindt altijd wel een weg. Hoe kon hij weten waar ze werkelijk was tijdens die bezoeken aan oude schoolvriendinnen die hij maar moest accepteren? Zijn vrouw had rood haar en donkerblauwe ogen; haar vriend, degene in het uniform, dezelfde kleur ogen en lichtbruin haar. Op een middag liep hij de

keuken in om geld uit de koektrommel te pakken om Mrs Mopp – eigenlijk heette ze Mrs Moss, maar Mrs Mopp was een grappige naam en Mrs Moss niet – te betalen. Ze liep vlak achter hem, zo begerig naar het geld, dacht hij, dat ze hem niet uit het oog wilde verliezen. Zijn vrouw zat aan de keukentafel met haar hand in die van de man in het uniform. Haar hand lag op het tafelzeil dat over het tafellaken lag en de hand van de man lag erbovenop en hield hem daar. Ze haalden snel hun handen weg toen Woody binnenkwam, maar niet snel genoeg. Woody betaalde Mrs Mopp en liep de keuken uit, zonder iets te zeggen tegen het stel, dat daar maar met gebogen hoofd omlaag zat te kijken.

Boosheid was voor Woody koud. Koud en traag. Maar als ze eenmaal was begonnen, werd ze geleidelijk heviger en kon hij nergens anders meer aan denken. Hij wist echter al vanaf het begin dat hij niet kon blijven leven zolang die twee nog leefden. Hij sliep niet, maar lag wakker in het donker en zag die handen: de smalle witte van Anita, met de lange puntige nagels die pastelroze waren gelakt; de bruine van de man die al net zo welgevormd was, met de vingers een beetje uit elkaar. Woody was zich gewoonlijk wel bewust van het derde lid van het gezin. Hij betwijfelde of Anita dat ook was. Ze negeerde het kind. Op een keer zag hij haar door de gang naar de voordeur rennen zonder dat ze het jongetje zag. Ze rende op klaarlichte dag tegen hem op, waardoor hij viel. Hij had zich geen pijn gedaan, maar ze liet hem gewoon aan zijn lot over zodat hij zelf moest opstaan, en hij begon te huilen. Hij zou zijn moeder niet missen en zou ongetwijfeld blij zijn als ze weg was.

Voor hij deed wat hij van plan was, haalde Woody de rest van het geld uit de koektrommel en stopte het in een kleiner busje, waar ooit cacao in had gezeten. De koektrommel had een plaatje van zandkoekjes in allerlei verschillende vormen op het deksel en was vrij groot, iets van twintig bij dertig centimeter en acht centimeter diep. Het zou groot genoeg zijn, want hun handen waren maar klein. Anita deed wat ze wilde; ze liep in en uit met de man in het kaki en misschien ook wel met de man in de burgerkleren. Over hem maakte Woody zich niet druk. Hij zou verdwijnen zodra Anita dat deed en zou niet naar haar komen vragen. Mrs Mopp kwam binnen

en maakte schoon. Ze spraken zelden met elkaar. Er was niets te zeggen. Het jongetje ging naar school en kon er helemaal alleen heen; hij wist dat hij geen keus had en dat het zinloos was om erover te beginnen. Hij praatte met Mrs Mopp en leek haar aardig te vinden, maar dat interesseerde Woody niet. Hij dacht vaak na over Anita's geld; het kostte tijd, dat nadenken, en daardoor werd wat hij moest doen, uitgesteld. Er moest een manier zijn om voor elkaar te krijgen dat ze die duizenden ponden van haar, en er waren heel wat duizenden ponden, over zou maken naar zijn bankrekening, maar ze was wantrouwig.

'Ik neem geen gezamenlijke rekening met jou, Woody,' zei ze. 'Waarom wil je dat? Nee, geef maar geen antwoord. Het zal wel iets laags zijn, iets wat het daglicht niet kan verdragen. Het antwoord is nee.'

Jammer, maar hij liet zich er niet door uit het veld slaan. Niets kon hem tegenhouden. Het beste wat hij voor elkaar kon krijgen, was dat hij haar chequeboekje wist te bemachtigen en een cheque aan zichzelf uit zou schrijven voor honderd pond. Meer zou argwaan wekken. Achteraf bleek dat het geen enkel probleem was om hem te innen en had hij er een beetje spijt van dat hij niet twee keer zoveel had opgeschreven. Nu moest hij zijn plan ten uitvoer brengen voordat ze het afschrift van de bank kreeg.

Woody dacht niet meer aan hun begintijd. Hij dacht niet meer aan wat hij ooit hun 'romance' had genoemd. Hij haalde zelfs nooit het recente verleden op, en zei tegen iedereen die het horen wilde: 'Het is voorbij, en het komt niet meer terug. Wat heeft het voor zin om er nog langer bij stil te blijven staan?' Hoe hij het ook ging doen, er moest geen bloed aan te pas komen. Hij zei tegen Anita dat hij ging logeren bij zijn tante Midge in Norwich. Die was ziek en het zat er dik in dat ze haar geld aan hem zou nalaten; een motief voor zijn bezoek dat zijn vrouw zeker zou geloven. Hij nam aan dat zodra hij weg was, Anita en de kaki man het bed met elkaar zouden delen, zeer waarschijnlijk zijn bed. Hij zou in de vroege uurtjes terugkomen.

Natuurlijk had hij gelijk. Ze lagen er en ze waren in diepe slaap. Nadat hij de deur achter zich op slot had gedaan, wurgde hij de man eerst, omdat Anita als kleine vrouw geen partij voor hem was. Toen

joeg hij achter haar aan door de kamer en sloeg haar tegen de grond, waarna hij dezelfde leren riem bij haar gebruikte. Het was al snel achter de rug. Het enige bloed was dat van hemzelf, waar ze hem allebei hadden gekrabd, en het was maar een klein beetje. Zijn ervaring als slachter kwam goed van pas bij het verwijderen van de rechterhand en de linkerhand. Voordat hij de twee handen in de koektrommel legde, verwijderde hij Anita's trouwring en haar verlovingsring. Dat was een bonus. Hij had helemaal niet meer aan de ringen gedacht toen hij aan het berekenen was hoeveel geld hij zou kunnen bemachtigen. Natuurlijk zou hij ze kunnen verkopen. Hij kon een heel eind weg gaan, naar Devon in het zuiden of naar Schotland in het noorden, en een juwelier vinden die hem een hoop geld zou geven voor die diamanten ring. Anita had hem zelf gekocht. Ze had een diamanten ring gewild en hij kon zich die niet veroorloven.

Het was oktober, wat beter was dan dat het zomer was, want nu hoefde hij zich niet te haastig van de lichamen te ontdoen. Nu hij de aanstootgevende handen had verwijderd, de handen die elkaar hadden vastgehouden, wist hij nauwelijks waarom hij dat eigenlijk had gedaan. Om ernaar te kijken? Om hem te herinneren aan zijn wraak? Maar het handje-vasthouden was iets uit het verleden, en dit was het heden. Hij wist dat hij over een dag of twee niet bepaald meer zin zou hebben om over die handen na te denken. Wat hij wel kon doen was ze begraven; te weten dat ze daar lagen, verborgen, en van wie ze waren, zou genoeg zijn. Hij wikkelde de lichamen in lakens en bond ze vast met touw.

Het kind sliep dwars door alles heen. Hij was pas negen, oud genoeg om alles te zien wat er gebeurde ook al begreep hij het meeste niet. Woody wist dat hij hem moest zien kwijt te raken. Niet dat hij hetzelfde lot in gedachten had voor hem als hij Anita en haar minnaar had toegemeten. Michael was zijn zoon, dat wist hij. Iedereen zou dat weten, want het kind had het geluk dat het sprekend op hem leek. Hoewel hij niets voor hem voelde wat op liefde leek, had hij toch een soort bloedband met de jongen. Michael was van hém, en nu zijn moeder er niet meer was, was hij de persoon die het dichtst bij hem stond in de hele wereld. Hij kon ervoor zorgen dat hij hem nooit (of heel zelden) meer zou zien, maar zijn bloed vergieten, zoals hij het uitdrukte, was niet de manier.

De lichamen in hun lijkwaden van lakens had hij in het zomerhuisje gelegd en bedekt met brandhout. Het deksel paste strak op de koektrommel, dus was er geen stank. Hij bewaarde de trommel in Anita's kledingkast, onder die jurken die ze altijd maar weer kocht, maar hij wist dat hij er een permanente rustplaats voor moest zoeken. Hij sliep in de kamer waar hij hen had vermoord en soms dacht hij na over de trommel, maar hij probeerde nooit het deksel open te doen. Het rottingsproces zou zijn begonnen, en hij was bang voor wat hij zou zien en ruiken als hij het deksel open zou wrikken.

Hij wist al een paar maanden waar Michael naartoe ging als hij aan het spelen was met de jongen van Johnson en die van Norris en die jongens van Batchelor van Tycehurst Hill en de schattige Daphne Jones en de kleine Rosemary nog wat. Hij wist dat ze onder de grond speelden. Hij zag Michael The Hill oversteken. Hij wachtte een halfuur, waarna hij de straat overstak en naar de ingang van de tunnels liep. De kinderen waren in de tunnels, maar hij kon hen niet zien vanwaar hij stond. Hij riep naar hen: 'Ik weet dat jullie daar zijn. Kom er eens uit. Jullie spelletjes zijn uit. Tijd om naar huis te gaan en niet meer terug te komen. Hebben jullie me gehoord?'

Ze hadden hem gehoord. Een voor een kwamen ze naar buiten. Daphne bleef achter om de kaarsen uit te blazen. Ze was de laatste die wegging, en toen ze boven op het natte gras stond, schonk ze hem haar mysterieuze glimlach en draaide haar hoofd weg.

De volgende dag kwam er een politieman. Hij wilde Mrs Winwood spreken. Woody diste het verhaal op dat hij had voorbereid. Zijn vrouw was ziek geweest en verbleef bij haar nicht op het platteland om te herstellen. De politieman legde niet uit waarom hij Anita wilde spreken, en of hij hem verdacht. Hij ging weer weg.

De jongen naar tante Midge sturen was geen optie – ze was te oud en te arm – maar hoe zat het met Zoe, zijn soort-van-nichtje? Zij kon geen kinderen krijgen en zei dat ze ernaar verlangde, Joost mocht weten waarom. Ze dacht eraan om een kind te adopteren maar ze had nog geen kind op het oog; ze had Michael een paar keer gezien en over hem gezwijmeld zoals sommige vrouwen doen. Adoptie was eenvoudig: je moest er zo'n beetje voor zorgen dat je de goedkeuring van de ouders kreeg en dan nam je het kind over. Zoe was net getrouwd, een beetje laat maar wat zou het, en er was geld zat. Ze wilde

het kind zo graag dat ze niet eens wilde weten waar Anita was, of zelfs dat ze weg was. Het was al snel geregeld.

Toen de dag aanbrak, verlangde hij er zo naar om het huis voor zich alleen te hebben dat hij het kind vrij vroeg in de ochtend meenam naar het metrostation en het min of meer de trein naar Lewes induwde. De boterhammen die hij had gemaakt, vergat hij mee te nemen en lagen nog op het aanrecht. Maar de jongen zou toch geen boterhammen willen eten midden op de ochtend. Woody had maar van één ding spijt toen hij zijn zoon voor het laatst zag. Het leek zo zonde om zo'n knap kind uit het oog te verliezen. Hij nam een bus en stapte weer uit toen die Knightsbridge indraaide. Een juwelier in een winkel vol ringen en parelkettingen kocht Anita's verlofings- en trouwring van hem voor bijna duizend pond. Genoeg om een leuk huis van te kopen, maar hij wilde geen huis. Hij had er al een en dat zou hij verkopen zodra de oorlog voorbij was. De juwelier stelde geen vragen.

Woody was vrij. Maar was hij dat echt? Niet zolang de lichamen in het zomerhuisje onder het brandhout lagen. Hij stond er toevallig aan te denken in de deuropening van het zomerhuisje toen Mrs Mopp door de tuin naar hem toe kwam om te zeggen dat er een politiemann naar hem vroeg. Woody deed de deur dicht en op slot. Niet één politiemann deze keer, maar twee. Zijn vrouw was ernstig ziek, zei hij, en hij zou later die dag naar Yorkshire gaan om haar op te zoeken. Dat leken ze te accepteren, maar ze gaven geen antwoord toen hij vroeg, vanbinnen bevend, waarom ze naar haar vroegen.

Niet zolang hij de witte en de bruine hand in de koektrommel had. Die raakte hij gemakkelijk kwijt, verstopt op een plek waar alleen hij hem zou kunnen vinden als het tijd werd om weer over die handen na te denken, om zichzelf eraan te herinneren. Sinds hij dat stelletje kinderen had weggejaagd, was er niet een teruggekomen, en nu was het winter, te koud en te nat om de tunnels in te gaan. Op een koude, natte novemberavond, in het pikkedonker, had hij met zijn zaklantaarn omlaag geschenen op de trap die de tunnels in leidde en de lichtbundel ervan gevolgd, met de koektrommel in zijn handen. Ondanks het feit dat ze bedekt waren met teerdoek waren de tunnels ondergelopen, en het enige geluid was het langzame, regelmatige druppelen van water op water. Hij moest voorzichtig zijn. Het zou

wat zijn als hij uitgleed en viel, en hij, met die handen in zijn handen, om hulp zou moeten roepen. Zou hij ooit gevonden worden?

Woody bleef staan om na te denken en staaarde in een diep gat vanwaaruit het gelige, met klei verzadigde water leek weg te lopen. Hij kon nauwelijks de bodem zien. Het enige wat hij wist, was dat de vloeistof zich daarbeneden een weg naar buiten zocht. Hij legde de zaklantaarn op de rand van het gat, ging op zijn hurken zitten en liet de trommel over de rand glijden. In het licht kon hij zien dat hij omlaaggegleden was, de modderige nattigheid in, en toen door zijn eigen gewicht een of ander obstakel opzijduwde en uit het zicht verdween. Hij ging staan, waarbij hij een beetje uitgleed en de lantaarn in het gat schopte. Toen was het volkomen donker. Hij draaide zich om, zei tegen zichzelf dat hij rustig moest blijven en niet in paniek moest raken, en worstelde zich naar buiten, de ene voet zorgvuldig voor de andere zettend en met zijn handen de bossen welig tierend gras vastgrijpend die hier en daar uit de wanden van klei groeiden. Er scheen een lichtje voor hem uit, wat het schijnsel van de maan moest zijn, want er waren geen straatlantaarns. Hij klauterde de glibberige treden op, waarbij hij een keer uitgleed, en toen nog een keer, tot hij uiteindelijk – en intussen kon hij de bron van het licht, een volle ronde maan, zien – op het gras van het weiland uitkwam.

In het licht van de maan kon hij zien dat hij onder de modder zat, vol gele smurrie, op zijn handen en armen, zijn voeten en zijn broek tot halverwege zijn dijen. Er was niemand in de buurt. Op deze avonden in oorlogstijd waren er sowieso maar weinig mensen op straat. En het was stil. Er scheen nergens licht, er was geen noot muziek te horen, geen woord, geen gehuil van kinderen. Toen hij de poort opendeed en zijn tuin in stapte, wierp hij een blik op het huis van de familie Jones naast dat van hem, op de vage streep licht die onder het verduisteringsgordijn zichtbaar was, waarvan hij dacht dat het waarschijnlijk Daphnes kamer was. Schattige Daphne; was ze maar iets ouder geweest en had ze maar geld gehad, dan had ze zijn volgende vrouw kunnen worden.

Hij ging door de achterdeur zijn huis binnen en keek vanaf de drempel naar het zomerhuisje. Wat zou dat een mooie manier zijn om een eind te maken aan zijn moeilijkheden, als hij die lichamen, dat van de man en dat van de vrouw, de straat over wist te krijgen

en in het gat kon laten glijden zoals hij ook met hun handen had gedaan. Maar dat was onmogelijk. Hij zou gezien worden. Hij had geen auto, hij kon niet autorijden. Dat idee moest hij opgeven en er zat niets anders op dan de lichamen te vernietigen door middel van vuur voordat de politie terugkwam om het huis te doorzoeken.

Pas nadat het vuur de lichamen had verbrand en de tuin had geruineerd, drong het tot hem door dat hij Anita's geld nooit zou kunnen erven omdat ze, voor zover iedereen wist, niet dood was. Officieel, voor de politie of de advocaten of haar familie, kon ze nooit sterven. Er was geen certificaat, geen begrafenis, geen testament, geen overlijdensbericht. Hij keek in de spiegel en dacht: je gezicht is je fortuin, vergeet dat nooit. Een kop in een krant vertelde hem dat het politiebureau in Woodford, dat maar een paar kilometer van Loughton lag, was vernietigd door een voltreffer. Veel agenten waren daarbij gedood, en Woody vroeg zich af of dat de reden was dat de politie nooit meer was teruggekomen. Ze waren hem vergeten en lieten hem met rust. Niemand noemde hem ooit nog Woody.